

OPERA SLAVICA SE DVĚMA KŘÍŽKY, ANEB JEDEN ČASOPIS V BĚHU ČASU

Vážení čtenáři,

ač se to možná na první pohled nezdá, právě držíte v rukou dvojčíslo našeho časopisu, které znamená dovršení dvacetiletého úsilí všech, kteří se na něm v běhu času v dobrém smyslu slova podepsali. Je to stěží uvěřitelné, že v době nepříliš nakloněné jiným než hmotným a finančním kritériím se nám podařilo vytrvat a dobrat se až na konec dvacátého ročníku.

Ohlédneme-li se zpět, k našim začátkům, pak se musíme až pousmát, jak jednoduché byly naše představy o tom, jak navážeme na tradici rusisticky či slavisticky orientované odborné literatury, když do jisté míry nahradíme zrušenou *Československou rusistiku*. Nikdo z těch, kteří tehdy stáli u nápadu na vznik nového časopisu (za všechny budiž zmínění profesor Miroslav Mikulášek, tehdy ještě docent Ivo Pospíšil a Dr. Jan Šturala, na jehož redaktorské místo později nastoupil Dr. Jiří Gazda), netušil, jak složitá bude práce s editorem T 602 v jeho ruské verzi, jak obtížně se budeme učit další editory, než nakonec skončíme u MS Office. Neměli jsme zdání, že kromě potíží technických nás čekají složitosti ekonomické (jak fakturovat, jak hlídat uhrazení faktur, ... a kde sehnat peníze na to, aby se časopis opravdu vždy objevil), že nejednoduché bude uhájit místo *Opera Slavica* mezi recenzovanými nekarentovanými časopisy, že řadu požadavků na nás bude klást kontakt s autory i čtenáři, zejména předplatiteli – to vše navíc za ryze amatérských podmínek, kdy nikdo z těch, kdo časopis chystá, není profesionál a příprava i vše další odehrávající se kolem časopisu je pro ně jen „prací navíc“. Nikdo už nespočítá hodiny strávené při přípravě všech 20 ročníků, nikdo ani neodhadne, o kolik milimetrů se nám prohloubily vrásky kvůli starostem o to, aby časopis vyšel. *Opera Slavica* prošla několika změnami, naposledy tehdy, když jsme je začali vydávat jako dvojčíslo. Rádi bychom se domnívali, že změny byly časopisu vždy ku prospěchu a že díky nim mezi ostatními nepůsobí jako chudá popelka.

Budiž tedy na tomto místě poděkováno všem, jejichž zásluhou časopis žije a snad i nadále žít bude. Poděkování patří všem minulým i současným členům redakční rady, všem těm, kdo odpovědně píší redakční posudky došlých příspěvků, těm, kdo pečují o financování, kdo se podílejí na redakční úpravě přijatých mate-

riálů i těm, kdo jsou předplatiteli a čtenáři časopisu. Nezměrný dík pak patří všem dosavadním přispěvatelům, kteří časopisu, doufáme, zachovají i nadále přízeň a předají ji svým kolegům.

Josef Dohnal

Zakladateli časopisu se jen těžce píše o vlastních zásluhách, to musí udělat jiní.

Důležitý je nápad a ten měl právě nynější docent Josef Dohnal, který pochopil, že postupná změna pozice rusistiky musí vést k jejímu užšímu začlenění do širších celků slovanských, evropských a světových. Současně však během několika let bylo zřejmé, že si rusistika svou dominantní pozici v slavistice nejen udrží, ale ještě zvýrazní: toho jsme svědky právě nyní. Vznikla zase potřeba nové rusistické specializace, která by kompenzovala díru zející po zlikvidovaném časopise *Československá rusistika*. Zásluhou pracovníků Ústavu slavistiky a České asociace slavistů vznikl tak časopis *Novaja rusistika*, v časopis se přeměnil původní sborník *Slavica Litteraria*, neopouští se ani tradice sborníku *Litteraria Humanitas* založeného prof. Miroslavem Mikuláškem, lingvisté využívají časopis *Linguistica brunensia*, ale to vše ještě zvýraznilo nejen prioritu časopisu *Opera Slavica*, ale i jeho scelující místo mezi českými a vůbec evropskými slavistickými periodiky. Po tolika letech – stejně jako na počátku – je zásluha doc. Josefa Dohnala zcela zřejmá. A věřím, že časopis zůstane kreativní platformou dalších generací českých a zahraničních slavistů.

Ivo Pospíšil